

**Dr. AUGUSTO
CURY**

**PĂRINȚI STRĂLUCIȚI,
PROFESORI FASCINANȚI**

Cum să formăm tineri fericiți și inteligenți

Ediție revizuită

Traducere din limba portugheză
de Georgiana Bărbulescu

Editura For You
București

Dedicație

Dedic această carte unei persoane
foarte importante din viața mea.

Ai renunțat la visurile tale
pentru ca eu să pot visa.

Ai vărsat lacrimi
pentru ca eu să ajung mai aproape de fericire.

Ai pierdut nopți de somn
pentru ca eu să dorm în liniște.

Ai crezut în mine în ciuda greșelilor mele.

A fi educator înseamnă a fi un poet al iubirii.
Să nu uiți niciodată că eu voi lua un pic din ființa ta
în propria mea ființă.

PARTEA I

ȘAPTE DEPRINDERI ALE PĂRINȚILOR BUNI ȘI ALE PĂRINȚILOR INTELIGENȚI

Copiii nu au nevoie de părinți extraordinari,
ci de ființe umane care să vorbească pe limba
lor și să fie capabile să pătrundă în inima lor.

1

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți își dăruiesc propria ființă

Această deprindere a părinților inteligenți face ca în copiii lor să se dezvolte stima de sine, să fie protejată viața emoțională, să se dezvolte capacitatea de a prelucra pierderi și frustrări, de a filtra stimuli care produc stres, de a dialoga și de a asculta.

Părinții buni au grijă să satisfacă, în măsura posibilităților economice, dorințele copiilor lor. Fac petreceri pentru aniversări, le cumpără pantofi, haine, produse electronice, organizează excursii.

Însă părinții inteligenți le dau copiilor ceva incomparabil mai valoros. Ceva ce nu se poate cumpăra cu toți banii din lume: ființa lor, povestea vieții lor, experiențele lor, lacrimile lor, timpul lor.

Atunci când pot, părinții inteligenți le fac daruri materiale copiilor lor, dar nu-i stimulează să fie materialști,

căci știu că asta le zdrobește stabilitatea emoțională, generează tensiune și oferă plăceri superficiale.

Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor sunt păstrați în amintire doar pentru un moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască exemple și povestiri din viața lor rămân de neuitat.

Vrei să fii un tată strălucit sau o mamă strălucită? Adună-ți curajul să vorbești cu copiii tăi despre cele mai triste zile din viață. Capătă îndrăzneala să le povestești despre greutățile prin care ai trecut. Vorbește-le despre aventurile tale, despre visurile și momentele cele mai fericite din existența ta.

Umanizează-te! Transformă relația cu copiii tăi într-o aventură.

Fii conștient că a educa înseamnă pătrunderea fiecăruia în lumea celuilalt.

Mulți părinți muncesc ca să le dea copiilor tot ceea ce este mai bun pe lume, dar uită să deschidă pentru aceștia cartea vieții lor. Din nefericire, copiii îi vor admira doar în ziua în care vor muri.

De ce este fundamental pentru formarea personalității copiilor ca părinții să se lase cunoscuți? Pentru că aceasta este unica modalitate de a educa emoția și a crea legături solide și profunde. Cu cât este mai primitivă viața unui animal, cu atât mai puțin sunt dependente de el progenerurile sale. La mamifere există o mare dependență a progenerurilor față de părinți pentru că ele *au nevoie* nu doar de instinct, ci și de cunoașterea experiențelor trăite de părinți pentru a putea supraviețui.

La specia noastră, această dependență este intensă. De ce? Pentru că experiența învățată este mai importantă

decât cea instinctivă. Un copil de 7 ani este foarte imatur și dependent de părinții săi, în timp ce multe animale de aceeași vârstă sunt deja bătrâne.

Cum se produce această învățare? Aș putea să scriu sute de pagini despre acest subiect, dar în cartea de față voi comenta doar câteva fenomene implicate în acest proces. Învățarea depinde de înregistrarea zilnică, în matricele memoriei, a mii de stimuli externi (vizuali, auditivi, tactili) și interni (gânduri și reacții emoționale).

Anual, noi arhivăm milioane de experiențe. Spre deosebire de calculatoare, înregistrarea în memoria noastră este involuntară, produsă de fenomenul RAM (registru automat al memoriei). În cazul calculatoarelor, noi hotărâm ce înregistrăm; în memoria umană, înregistrarea nu depinde de voința omului. Toate imaginile pe care le captăm sunt înregistrate automat. Toate gândurile și emoțiile, negative sau pozitive, sunt înregistrate involuntar, prin fenomenul RAM.

Legăturile definesc calitatea relației

Ce anume înregistrează copiii despre tine? Imaginile negative sau pozitive? Pe toate.

Ei arhivează zilnic comportamentele tale – fie ele inteligente sau prostești. Nu îți dai seama, dar ei te fotografiază în fiecare clipă. Ceea ce generează legăturile inconștiente nu este numai ceea ce le spui, ci și ceea ce ei văd la tine. Mulți părinți le spun copiilor lucruri minunate, dar au reacții dintre cele mai rele în fața lor: sunt intoleranți, agresivi, părtinitori și ascunși. Cu timpul, se creează

o prăpastie emoțională între astfel de părinți și copii. Există puțină afecțiune, dar multe fricțiuni și critici.

Tot ceea ce s-a înregistrat nu se poate șterge, poate doar să fie reeditat prin intermediul noilor experiențe apărute peste cele vechi. Reeditarea este un proces posibil, dar complicat. Imaginea pe care copilul și-a construit-o despre tine nu poate fi ștearsă, ci doar rescrisă.

Construirea unei imagini excelente stabilește bogăția relației pe care o vei avea cu copilul tău.

Un alt rol important al memoriei este acela că emoția definește calitatea înregistrării. Toate experiențele care implică un nivel emoțional înalt provoacă o înregistrare privilegiată. Iubirea și ura, bucuria și neliniștea *provoacă* o înregistrare intensă.

Mijloacele de informare în masă au descoperit, fără a avea cunoștințe științifice, intuitiv, că prezentarea suferinței umane captează emoția și generează concentrare. De fapt, accidentele, moartea, bolile și răpirile generează un grad înalt de tensiune, conducând la un grad înalt de arhivare privilegiată a acestor imagini. Memoria noastră a devenit astfel un coș de gunoi. Nu e întâmplător faptul că omul modern este o ființă neliniștită, care suferă anticipând ceea ce va fi și se teme de ziua de mâine.

Este mai ieftin să iertăm

Dacă ai un dușman, este mai ieftin să-l ierți. Fă asta pentru tine. În caz contrar, fenomenul RAM îl va arhiva în mod privilegiat. Dușmanul va dormi cu tine și îți va tulbura somnul.

Înțelege-i slăbiciunile și iartă-l – este unicul mod de a te elibera de el.

Învață-i pe copii să facă din scena minții lor un teatru al bucuriei, și nu unul al groazei.

Ajută-l pe copil să-i ierte pe aceia care îl decepționează. Explică-i acest mecanism.

Agresiunile, respingerile și atitudinile noastre negândite pot crea un nivel înalt de tensiune emoțională în copii, generând cicatrice pentru totdeauna.

Trebuie să înțelegem cum se organizează caracteristicile maladive ale personalității. Mecanismul psihic funcționează în felul următor: o experiență dureroasă e înregistrată automat în centrul memoriei. Din acest moment, ea e citită continuu, generând mii de alte gânduri. Aceste gânduri sunt la rândul lor înregistrate, generând în subconștient așa-numitele „zone de conflict“.

Dacă ai procedat greșit cu copilul tău, nu este suficient să fii amabil cu el în secunda următoare. Ba chiar este și mai rău să încerci să-ți compensezi agresivitatea cumpărându-i sau dându-i cadouri. În felul acesta, te va manipula și nu te va iubi. Poți să repari răul făcut și să refaci filmul din subconștient numai dacă vei pătrunde în lumea lui, dacă vei recunoaște că ai întrecut măsura și dacă vei vorbi cu el despre atitudinea ta.

Spune-i copilului tău că nu este o simplă notă de subsol, ci pagina centrală din povestea vieții tale.

În cazul divorțurilor, se întâmplă adesea ca tatăl să le promită copiilor că nu-i va părăsi niciodată. Dar când le scade nivelul de vinovăție, unii tați divorțează și de copiii lor. Iar copiii pierd prezența taților – uneori nu numai pe plan fizic, ci și emoțional. Tații nu mai surâd, nu-i mai laudă pe copii și nu mai petrec momente plăcute cu ei.

Când se întâmplă așa ceva, divorțul generează enorme consecințe psihice. Dacă puntea este trainică, dacă relația continuă să fie caldă și afectivă, copiii vor supraviețui mâhnirii provocate de despărțirea părinților și se vor putea maturiza.

Copilul tău nu are nevoie de părinți extraordinari

Individualitatea trebuie să existe, căci ea se află la baza identității personalității. Nu există omogenitate în procesul de învățare și în dezvoltarea copiilor (Vigotsky, 1987). Nu există doi oameni identici în Univers. Dar individualismul face rău. O persoană individualistă vrea ca lumea să se învârtască în jurul ei. Satisfacția sa se află pe primul plan, chiar dacă asta înseamnă suferința celorlalți.

Una dintre cauzele individualismului printre tineri este aceea că părinții nu-și încrucișează parcursul vieții proprii cu acela al copiilor lor. Chiar dacă muncești mult, creează în puținul timp disponibil mari momente de conviețuire cu copilul tău. Rostogolește-te cu el pe podea. Faceți poezii. Jucați-vă, zâmbiți, faceți tot ceea ce vă vine în minte. Și faceți totul cu plăcere.

Odată, un băiețel de 9 ani l-a întrebat pe tatăl său, care era medic, cât primește pentru o consultație. Tatăl i-a spus